

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113371776/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

dej—ligste, lysteligste Mandfolk, jeg veed. De Fødder han har! — Og kongeligt Blod er der i ham; En kan se det paa hans Hænder alene, saa bitte smaa de er! — aa, og saa ligesom de var støbte — bare hans Negle, de er ikke større end Halvsyslinger og saa røde og runde. — Hvad! han kan mønstre et Par Ben? det er ligesom Staal-fjedre, naar han kommer gaaendes — hu hej! og hans Øjne de blistrer og blinker ...“

Hun slog Armene om Marie og kyssede hende paa Halsen saa hæftigt og sugende stærkt, at Barnet rødmede og vred sig ud af hendes Favntag.

Lucie kastede sig paa Sengen og lo som en Besat.

„Som du gjør dig til idag!“ udbød Marie, „farer du fort med det, saa gaar jeg nedenunder.“

„Men hvad i Alverden? En faar da have Lov til lidt Lystighed iblandt. Der er saamænd Bedrøvelse nok her i Verden. Jeg har da mere, end jeg kan komme afsted med. Er nu intet min Kjæreste i Krigen og ligger og døjer baade ondt og værre? Det er den rene Ynk at tænke paa. Om de nu har skudt ham enten død eller gebræklig! Gud naade mig arme Pige, jeg blev da aldrig til Menneske mere.“

Hun skjulte sit Ansigt i Sengeklæderne og hulkede: „aa nej, nej, nej, min egen, egen Lorens — jeg skal være dig saa tro, saa tro, bare Vorherre vil lade mig faa dig hjem hel

— aa, Jomfru, Jomfru! det er aldrig til at udholde!“

Marie søgte at berolige hende med Ord og med Kjærtegn. Omsider kom hun saa vidt, at Lucie salte sig op og tørrede sine Øjne.

„Ja, Jomfru,“ sagde hun, „Ingen veed, hvad jeg har det slemt med mig selv. En kan jo umuligen immer være som En skulde. Og det hjælper intet at jeg sætter mig for at bryde mig fejl om alle unge Karle; kommer de med Lystighed og Komplimenter, om det saa var mit Liv om at gjøre, kunde jeg ikke bide dem af og sippe fra dem; det klør mig paa Tungen for at svare dem igjen og saa bliver det jo let til mere Ganteras, end jeg strængeligen kan forsvare for Lorens. Men naar jeg saa tænker paa, hvor farligt han er stedt, aal saa fortryder jeg det mere end tænkelig er for nogen levende Sjæl. For jeg elsker ham, Jomfru, og ingen andre end ham, det maa hun tro. Aa! naar jeg er kommen i Seng og Maanen skinner ret der ind paa Gulvet, saa bliver jeg et helt andet Menneske; det kommer mig saa sørgelig for og saa græder jeg og græder og det trykker her oppe i Halsen, som jeg skulde kvæles — aa, det er saa pinagtig; jeg ligger og slænger mig i Sengen og beder til Vorherre og veed knap, hvad det er jeg beder om, og sommetider er jeg helt fra mig selv og saa sætter jeg mig op i Sengen og holder paa mit Hoved og bliver saa forskrækkelig bange for at jeg skal gaa fra min Forstand af at længes. — Men Herre Gud,